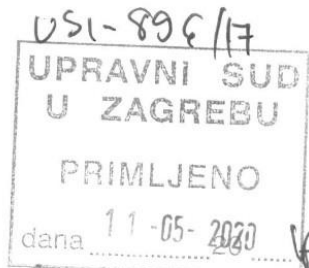

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-2971/19-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Dijane Vidović, predsjednice vijeća, Gordane Marušić-Babić i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužiteljice [redacted] protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe A1 Hrvatska, Zagreb, Vrtni put 1, kao pravnog sljednika Vipnet d.o.o. Zagreb, Vrtni put 1, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-896/17-9 od 28. studenoga 2018., na sjednici vijeća održanoj 5. ožujka 2020.

p r e s u d i o j e

Žalba se odbija i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-896/17-9 od 28. studenoga 2018.

Obrazloženje

Osporenom presudom odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, KLASA: UP/I-344-08/16-01/1391, URBROJ: 376-05-17-4 od 21. veljače 2017.

Rješenjem tuženika odbačen je zahtjev za rješavanje spora korisnice [redacted] (tužiteljice) kao nedopušten.

Tužiteljica osporava presudu prvostupanjskog upravnog suda te u bitnome tvrdi da je tuženik nezakonito postupio kada nije ušao u meritum stvari. Tvrdi kako zahtjev za zasnivanje pretplatničkog ugovora ne sadrži bitne elemente ugovora temeljem kojeg bi nastao ugovorni odnos. Tvrdi kako potpis na ugovoru nije njen, da datum na ugovoru nije pravilan. Tvrdi i da je cjelokupna dokumentacija s Vipnet-om falsifikat i da se to može utvrditi bez grafološkog vještačenja. Ističe kako nije tražila raskid ugovora sa B-netom jer on nikada nije ni bio sklopljen, vodio se samo razgovor o prijenosu linije T-com ako B-net ponudi povoljnije uvjete. Dalje ističe da nije točna tvrdnja da joj je uz pretplatnički ugovor uručena i obavijest o pravu na raskid ugovora. Dalje navodi da radni nalog kojim joj je navodno isporučen digitalni prijemnik i modem nikada nije preuzela te ne postoje vjerodostojni dokumenti s njenim potpisom. Navodi da se ne može raskinuti ugovor koji nikada nije sklopljen niti reklamirati radni nalog koji nikada nije vidjela niti potpisala, kao ni vratiti opremu koju nikada nije preuzela. Tvrdi da ne postoji dokument koji bi dokazao suprotno. Predlaže žalbu usvojiti, poništiti presudu suda prvog stupnja i odlučiti sukladno tužbenom zahtjevu.

Tuženik u odgovoru na žalbu ističe da tužiteljica osporava postojanje pretpostavke za nastanak ugovora – vlastoručni potpis. Stoga nema uvjeta za vođenje upravnog postupka jer pitanje nastanka i postojanja ugovora nije upravna stvar, te je odbacio zahtjev tužiteljice za

rješavanje spora s operatorom. Predlaže žalbu odbiti, a osporenu presudu ocijeniti pravilnom i zakonitom.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući prvostupanjsku presudu, sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), ovaj Sud nalazi da je prvostupanjski upravni sud pravilno postupio kada je odbio tužbeni zahtjev tužiteljice.

Sud nalazi kako se osporena presuda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj člankom 66. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima.

To stoga jer je, prema podacima spisa predmeta, postupak prije donošenja prvostupanjske presude proveden sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima, a prvostupanjski upravni sud je osporenu presudu utemeljio na činjenicama utvrđenim u postupku donošenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela, kao i tijekom upravnog spora, nakon čega je, pravilnom primjenom mjerodavnog materijalnog i procesnog prava, osnovano zaključio da u konkretnom slučaju nema pravnog uporišta ocijeniti nezakonitim osporeno rješenje tuženika.

Prema članku 50. stavku 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.), krajnji korisnik usluga ima pravo podnijeti operatoru javnih komunikacijskih usluga prigovor u vezi s pružanjem usluga, prigovor na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu, prigovor na kakvoću pružene usluge te prigovor zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora.

Prema članku 51. stavku 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama, u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluga, iznosom kojim je zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge ili prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora, krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ovog Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Iz podataka u spisu proizlazi da se tužiteljica obratila tuženiku radi rješavanja spora sa Vipnetom d.o.o., a u bitnom je navela da nikada nije potpisala ugovor o pretplati sa B-netom niti je potpisala zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa sa B-netom kao ni radni nalog o izvođenju radova na instalaciji.

Spisu prileži očitovanje Vipneta u kojem tvrdi da je ugovor o pretplatničkom odnosu zaključen 29. veljače 2016. na razdoblje od 24 mjeseca te da je u posjedu valjanog pretplatničkog ugovora kao i popratne dokumentacije. Dalje ističe da tužiteljica nije sukladno članku 72. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14.) u roku od 14 dana jednostrano raskinula ugovor zbog čega tvrdi da je ugovor između tužiteljice i Vipneta, ovdje zainteresirane osobe valjan te je i dalje na snazi.

Iz naprijed citirane odredbe proizlazi da je tuženik, nacionalna regulatorna pravna osoba s javnim ovlastima u čijoj nadležnosti je rješavanje prigovora korisnika u vezi s pružanjem usluge, prigovora korisnika na iznose kojima su zaduženi za pružanje usluge, prigovore na kakvoću pruženih usluga te prigovore u vezi s povredom odredaba pretplatničkog ugovora. Tuženik po službenoj dužnosti pazi na svoju stvarnu nadležnost tijekom cijelog postupka.

I prema ocjeni ovog Suda pravilno je tuženik utvrdio da ocjena autentičnosti potpisa na ugovoru i ostalim dokumentima, a time i samo postojanja ugovornog odnosa nije spor kakav u vidu ima članak 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama zbog čega tužiteljica pravnu zaštitu ne može tražiti prema odredbama tog Zakona. Naime, tuženik za navedeno

pravno pitanje nije stvarno nadležan jer se radi o građansko-pravnoj stvari koja je u nadležnosti redovnih sudova. Ovakvo pravno stajalište o nepostojanju nadležnosti tuženika za ocjenu autentičnosti i valjanosti potpisa na ugovoru i popratnoj dokumentaciji ovaj Sud je izrazio u ranijoj praksi, primjerice u presudi broj Usž-4247/17 od 25. travnja 2018. i Usž-3701/17-2 od 13. prosinca 2018.

Slijedom navedenoga valjalo je žalbu kao neosnovanu odbiti te pozivom na članak 74. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 5. ožujka 2020.

Predsjednica vijeća
Dijana Vidović, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenj službenik

Tanja Nemčić

